

Călin Chincea - in memoriam

Elegant, într-un costum ușor demodat, cu nodul de la cravată strâmb — fapt ce prilejuia nu de puține ori gesturi colegiale binevoitoare, tandre, de ajustare — Călin ajungea la Jimbolia undeva spre sfârșitul simpozionului internațional de artă dedicat pictorului șvab, Ștefan Jäger, întotdeauna cu trenul, modest, nepretențios. Prea lesne complezent față de gazde, lăudând până la îmbujorare buna primire, Călin aducea cu el cumsecădenia omului cult, de la țară, pentru care cuvintele frumoase păreau un tribut firesc. Călătoriile îl oboseau, fără doar și poate, trupu-i necesitând câta odihnă, vorba bănățeanului montan, în primele ceasuri ale sosirii; însă, dincolo de nefuncțiunile tipice ale serviciului de transport feroviar, de care se plângea mucalit, Călin le așeza cumva filosofic, în contextul unei vocații misionare, aceea de a crea ad-hoc capturi de idei estetice fine și de a răspândi în jur vestea bună a artei vizuale. Admirator învederat al viziunii artistice și muncii asidue a lui Costin, îl urma cu o fidelitate stânjenitoare prin coridoarele expoziționale timișorene, obligându-te să iei seama, să urmărești și să aștepți mai mult de la artist. Își făcea întotdeauna atent tema de casă, scotocind supărător de tenace prin mințile tumultoase ale creatorilor de artă acea idee unică și reprezentativă pe care o putea lipi cu grație euristică în dreptul lucrării și artistului, călăuzind cumva și interpretarea celorlalți, fără să o sugrume și fără a-i lua pecetea autenticității. Dincolo de acea pregătire temeinică și ideile în nuce pe care și le nota cu rigoarea unui jurnalist get beget, Călin se apleca asupra subiectului cu ajutorul unei hermeneutici bazate pe inspirație. Se lăsa purtat de imaginație, plutind deasupra conversației și notițelor, rostogolind cuvinte peste cuvinte, uitând să mai pună punct, până când frământarea lui interioară reușea să găsească odihnă, să se împace cu sine.

Adi Popa Jimbolia, 23 ianuarie 2019